

Arrest

nr. 304 952 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, Z.A.E., verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998. De tweede verzoekende partij, R.I.S., verklaart ook de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2021. Op 6 december 2021 dient de eerste verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 maart 2022. Op 16 maart 2022 dient de tweede verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2022 worden de verzoekende partijen een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Vervolgens worden zij beiden nogmaals gehoord op 26 juli 2022.

Op 26 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) twee beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen werd u geboren in Asmara, Eritrea en heeft u de Eritrese nationaliteit. U bent een etnische Afar en christelijk-orthodox. In 2003, wanneer u drie of vier jaar oud was, verhuisde u naar Soedan waar u bij de zus van uw vader woonde. U werkte er als schoonmaakster en één van uw werkgevers leerde u Engels alsook lezen en schrijven. In december 2018 verliet u Soedan met de hulp van een smokkelaar en een vals paspoort. U reisde naar Turkije waar u met de hulp van een andere smokkelaar naar Griekenland reisde. In januari 2019 kwam u aan in Griekenland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd ondergebracht in het opvangcentrum van Moria, Lesbos. De eerste vijftien dagen diende u op de vloer te slapen en ontving u geen enkele hulp. Hierna kreeg u een tent toegewezen die u met een groot aantal anderen moest delen. Er was een tekort aan water, voedsel en hygiënische producten. In Moria leerde u [R.I.S.] (O.V.[...]), eveneens een Eritrees staatsburger, kennen. Jullie begonnen een relatie. In september 2019 werd u op de hoogte gebracht dat u erkend werd als vluchteling in Griekenland. U kreeg een nieuw identiteitsdocument met een blauwe stempel erop. Met dit document kon u enkel reizen binnen Griekenland. In december 2019 huwden u en [S.] – die eveneens erkend werd als vluchteling - wettelijk in Griekenland. In september 2020 brak er een brand uit in het kamp waar jullie verbleven waarbij al jullie bezittingen verwoest werden. Tijdens en na de brand grepen de Griekse autoriteiten niet in. Gedurende een week waren jullie dakloos en ontvingen jullie voedsel van Griekse burgers. Hierna kregen jullie opnieuw een tent waar jullie dienden te blijven omwille van een corona-uitbraak. Twee weken later werden de personen die reeds een status hadden, overgebracht naar het vasteland. U en uw echtgenoot werden op 30 september 2020 naar een opvangcentrum in Chalkida gebracht. In het opvangcentrum in Chalkida vernamen jullie op 20 november 2020 van de migratiediensten dat jullie een identiteitskaart en een paspoort konden aanvragen en dat jullie geen recht meer hadden op opvang. Door medewerkers van het opvangcentrum werd jullie gezegd dat jullie zich voor hulp betreffende huur en voedsel konden wenden tot een kantoor van de regering of IOM. Een werknemer van het opvangcentrum maakte een afspraak voor jullie bij het politiekantoor van Aladapol waar jullie een aanvraag deden voor een identiteitskaart en een paspoort. De kosten hiervoor werden betaald door de ngo die het opvangcentrum uitbaatte. Jullie dienden hier ook jullie vingerafdrukken te geven. Er werd u ook gezegd dat u na twee maanden naar een overheidskantoor in Katahaki, Athene diende te gaan om deze documenten op te halen. Diezelfde dag gingen jullie ook langs bij de Griekse overheidsdiensten die verantwoordelijk zijn voor de vluchtelingen en IOM om er hulp te vragen. Er werd jullie gezegd dat jullie eerst een paspoort en een verblijfsvergunning nodig hadden voordat jullie hulp kon krijgen. De volgende dag gingen jullie ook langs bij een dienst in Alimos – waarvan u denkt dat het tot de VN behoort - om er hulp te vragen. Ook hier werd jullie gezegd dat jullie eerst deze documenten nodig hadden. In november 2020 dienden jullie het opvangcentrum van Chalkida te verlaten. Omdat jullie geen geld hadden om een woning te huren, werden jullie dakloos. Jullie trokken naar de buurt Amerikis in Athene waar jullie sliepen in een park. Omdat jullie nog niet de juiste documenten hadden, konden jullie nog niet werken. Nadat u uw documenten had, ging u langs bij drie arbeidskantoren. Hier werd u telkens gezegd dat om legaal te werk gesteld te kunnen worden, u een adres nodig had. U had tevens een werkvergunning nodig. Een overheidsbureau in de buurt van Omonia liet u weten dat u een adres op te geven naar waar de vergunning kon verstuurd worden. U zocht ook illegaal werk als schoonmaker in een café, maar zij waren bang om u aan te nemen. In januari 2021, wanneer u en uw echtgenoot sliepen op Plateia Amerikis (Amerika plein), kwam er een man naar u toe. Het ging om [A.M.], een man met wie u in Soedan problemen had gekend, en enkele andere personen. [A.] zei u wakker te worden. Hierop werd ook uw echtgenoot wakker en vroeg hij [A.] waar hij naartoe ging met u. Hierna viel [A.] jullie beiden aan, maar andere personen in jullie buurt kwamen tussen. Jullie gingen naar de politie van Plateia Amerikis die vlakbij was en waar u het incident rapporteerde. U vertelde de politie eveneens over uw verleden met [A.]. De politie kwam met u mee naar de plek en ze gaven u hun telefoonnummer om hen te bellen wanneer [A.] opnieuw opdook. Jullie bleven op Plateia Amerikis, maar een week later, op 9 februari 2021, werd u opnieuw door [A.] aangevallen. U was op dat moment zwanger en door de aanval begon u te bloeden. U en andere vluchtelingen belden de politie, maar er werd niet opgenomen. Hierop gingen jullie naar het politiebureau van Plateia Amerikis om hen te tonen wat er gebeurd was. De politie zei u om naar het ziekenhuis te gaan en hen een medisch attest te brengen van wat u overkomen was. U ging naar het ziekenhuis Elena waar er een miskraam werd vastgesteld. Na 24 uur mocht u het ziekenhuis verlaten. U keerde hierop naar de politie terug en diende er een klacht in tegen [A.]. Er werden u vragen gesteld over [A.] en zijn contacten. Er werd u opnieuw gevraagd om hen te bellen indien hij opnieuw langskwam. Een week later kwam [A.] terug en zei hij dat als jullie tegen de volgende keer niet gescheiden waren, hij jullie leven niet zou sparen. U contacteerde opnieuw de politie van Plateia Amerikis. Er werd u gevraagd om [A.] naar het politiekantoor te brengen. U ging hierna nog drie keer naar het politiebureau van Plateia Amerikis om te vragen of er iets nieuws was, maar ze zeiden dat ze niets konden doen tenzij u [A.]

naar hen bracht. Toen jullie zagen dat de politie niets kon doen, besloten jullie naar de buurt Pangrati in Athene te gaan. Jullie hadden hier gehoord over een kerk waar jullie konden verblijven. Jullie verbleven in de tuin van de kerk samen met andere dakloze vluchtelingen. Jullie kregen eten van kerkgangers. In februari 2021 ging u ook naar het overheidskantoor in Katahaki om jullie paspoort en identiteitskaart op te halen, maar deze waren nog niet klaar. Jullie kregen een verwijzing naar een Facebookpagina waar de dossiernummers op gepubliceerd werden zodat jullie op de hoogte konden blijven. U checkte dit dagelijks op de gsm van anderen. In mei 2021 ontving u uw identiteitskaart en paspoort. Nadat jullie deze hadden ontvangen, gingen jullie opnieuw langs op dezelfde plekken waar jullie eerder hulp hadden gevraagd. Bij de overheidsdiensten verantwoordelijk voor de vluchtelingen werd u gezegd dat als u een huurovereenkomst had, zij uw huur zouden betalen en geld zouden geven voor uw voedsel. Bij het IOM werd u eveneens gezegd dat u een huurovereenkomst diende te hebben, waarna zij uw huur zouden betalen. Bij de diensten in Alimos vroeg u of u eventueel kon terugkeren naar het opvangcentrum van Chalkida, maar daar werd u gezegd dat de Griekse overheid nu verantwoordelijk voor u was. Nadat jullie acht maanden in Pangrati hadden verbleven, kwamen de drie vrienden van [A.] opnieuw langs. Ze vroegen uw echtgenoot of hij de scheiding al had gefinaliseerd. Ze zeiden dat ze na een week zouden terugkeren en dat als jullie niet gescheiden waren, ze jullie leven niet zouden sparen. Jullie gingen hierop naar de politie van Pangrati, maar deze luisterde niet en gooide jullie eruit terwijl zij jullie slaven noemden. Tien dagen later kwamen uw belagers terug met dezelfde vraag. Wanneer uw echtgenoot zei dat jullie niet zouden scheiden, werd hij op zijn neus geslagen. Andere vluchtelingen kwamen tussen, waarop zij vertrokken. U en de andere vluchtelingen probeerden de politie van Pangrati te bereiken, maar zij namen niet op. U ging niet meer naar het politiestation omdat zij jullie niet konden helpen. Jullie verhuisden naar de buurt Omonia in Athene. Na een maand kwamen [A.] en zijn vrienden hier opnieuw langs waarbij hij er opnieuw mee dreigde uw leven niet te sparen. Jullie besloten hierna om Griekenland te verlaten. Andere onbekende dakloze vluchtelingen zaten in met uw situatie en gaven u geld zodat u een ticket kon kopen om naar België te komen. Enkele dagen later, in november 2021 reisde u met het vliegtuig van Griekenland naar België. U verloor in België uw tas met Griekse documenten in een park. U deed hiervan geen aangifte. Op 6 december 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Enkele maanden later kwam uw echtgenoot eveneens naar België. Hij diende op 16 maart 2021 een verzoek in om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen afgelegd voor de DVZ blijkt immers dat door een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk wil gehoord worden (Vragenlijst DVZ, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk toegewezen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal (Verklaring DVZ vraag 22 / CGVS I, p. 6), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen,

doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U en uw echtgenoot gaven aan dat jullie zowel voor als nadat jullie erkend werden als vluchteling door de Griekse autoriteiten in september 2019 geconfronteerd werden met slechte levensomstandigheden tijdens jullie verblijf in het opvangcentrum van Moria waar jullie tot september 2020 verbleven. Zo verklaarde u dat u bij uw aankomst in Griekenland vijftien dagen op de grond diende te slapen, u hierna in het opvangcentrum in Moria samen met vele anderen een tent diende te delen en er een tekort was aan water, voedsel en hygiënische producten (CGVS I, p. 6-7). U stelde ook dat na de brand in Moria in september 2020 de Griekse overheid niet tussenkwam en de politie niet wou dat u het kamp verliet. U diende vervolgens gedurende een week na de brand op de vloer te slapen en u kreeg, behalve van inwoners van Moria, geen voedsel (CGVS I, p. 6-7). Uw echtgenoot voegde hier aan toe dat hij leefde in een kamp zonder onderdak, voedsel, zakgeld en de juiste verblijfsdocumenten (CGVS [S.] I, p. 6, 7). Wat betreft de door jullie ervaren nalatigheid van het opvangcentrum van Moria moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie tijdens jullie verblijf in Moria wel wettelijk konden huwen en het opvangcentrum voorzag in de juiste documenten hiervoor (CGVS II, p. 4 / CGVS [S.] II, p. 7). Ook kon u hier uw tijdelijke documenten hernieuwen (CGVS II, p. 8). Uw echtgenoot gaf hierbij aan dat voor jullie voor de juiste verblijfsdocumenten dienden te

wachten op de feitelijke beslissing die jullie alsnog in november 2021 ontvingen (CGVS [S.] I, p. 6). Voorts werd u een week na de brand ondergebracht in een nieuwe tent en werden jullie na twee weken, op 30 september 2020, omwille van jullie erkenning, overgebracht naar een centrum in Chalkida (CGVS I, p. 7). Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u na het verlaten van opvangcentrum van Moria geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Wat betreft de beweringen van u en uw echtgenoot dat jullie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, voedsel, werk, sociale bijstand nadat jullie de opvang in Chalkida in november 2020 dienden te verlaten en jullie rechten niet gerespecteerd werden (CGVS I, p. 7-8, CGVS II, p. 5-9 / CGVS [S.] I, p. 6, 8-9, CGVS [S.] II, p. 8-9), dient evenwel vastgesteld te worden dat u dit niet aannemelijk maakte.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit de verklaringen van u en uw echtgenoot blijkt dat jullie na het verkrijgen van de feitelijke beslissing van jullie erkenning als vluchteling in november 2020 jullie een identiteitskaart – in werkelijkheid een verblijfsvergunning of ADET (CGVS [S.] II, p. 6) - en paspoort konden aanvragen (CGVS II, p. 2 / CGVS [S.] II, p. 3). Deze afspraak alsook de kosten die hier mee gepaard gingen, werden door het opvangcentrum van Chalkida voor jullie geregeld (CGVS II, p. 3 / CGVS [S.] II, p. 3). In mei 2021 verkreeg u deze documenten ook (CGVS I, p. 9).

Voorts verklaarde u dat u en uw echtgenoot dakloos werden in november 2020 en opeenvolgend in de buurten Amerikis, Pangrati en Omonia verbleven (CGVS II, p. 5). U voegde hier aan toe dat jullie geen inkomen hadden, afhankelijk waren voor voedsel van wat mensen jullie gaven (CGVS II, p. 5) en dat jullie zonder adres geen werk konden vinden (CGVS II, p. 4-5). U voegde hier aan toe dat jullie hiervoor hulp hadden gezocht bij de Griekse overheid, IOM en bij een organisatie in de buurt van Alimos (CGVS II, p. 7-8). Jullie stelden eveneens dat jullie tickets om naar België te reizen werden betaald door andere jullie onbekenden dakloze vluchtelingen (CGVS I, p. 5-6 / CGVS [S.] II, p. 13). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat voorgaande verklaringen betreffende uw levensomstandigheden in Griekenland na november 2020 niet stroken met de informatie die werd teruggevonden op een Facebookprofiel onder uw naam, met name [E.A.B.] (www.facebook.com/firhiwot.ayalew), en duidelijk aan u toebehoort. Hoewel u zelf ontkende een Facebookprofiel noch een gsm te hebben in Griekenland (CGVS I, p. 2 / CGVS II, p. 14), blijkt uit de foto's op dit profiel dat gedurende de periode na november 2020 tot en met uw vertrek uit Griekenland in november 2021 u allerminst dakloos of financieel onvermogen was. Zo bent u op verschillende foto's te zien in een woning, heeft u gedurende deze periode verschillende keren uw haartooi gewijzigd en was u steeds opgemaakt. Bovendien plaatste u op 22 juni twee foto's van u waarbij u aangaf in Mykonos, Griekenland te zijn. U schreef hierbij dat uw eerste reis van 2021 begonnen was. Voorts plaatste u op 28 september 2021 opnieuw enkele foto's waarbij u zich in Malta situeerde. Op 2 november 2021 schreef u dan dat het uw laatste dag in Malta was. Voorgaande vaststellingen nopen er dan ook toe om te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dakloos en financieel onvermogen te zijn. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dakloos te zijn, kan er evenmin geloof worden gehecht aan jullie bewering dat jullie andere (administratieve) zaken niet in orde konden brengen, waaronder een werkvergunning, een werkcontract, gezondheidsverzekering, ... omdat jullie geen adres hadden (CGVS II, p. 4-5 / CGVS [S.] II, p. 5-7). U biedt het Commissariaat-generaal dan ook geen zicht op uw werkelijke achtergrond of reële situatie in Griekenland.

Deze vaststelling wordt kracht bijgezet door het merkwaardige feit dat jullie beiden, hoewel jullie op verschillende tijdstippen in België aankwamen, aangaven jullie Griekse identiteitsdocumenten te zijn verloren bij aankomst in België (CGVS I, p. 5), te meer uw echtgenoot hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat hij ze in België verloren had (Verklaring DVZ, vraag 22), waarbij hij aanvankelijk op het Commissariaat-generaal hier aan toevoegde dat dit was terwijl hij sliep in een park (CGVS [S.] I, p. 5). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde hij echter dat deze documenten werden gestolen wanneer hij in het opvangcentrum het Klein Kasteeltje overnachtte (CGVS [S.] II, p. 14). Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, stelde hij enkel dat dit een misverstand was en dat hij zijn documenten verloor in de buurt van het Noordstation in Brussel (CGVS [S.] II, p. 15). Dergelijke uitleg doet echter geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien deed uw echtgenoot geen aangifte van deze verloren identiteitsdocumenten omdat hij niet de gedachte heeft om terug te keren naar Griekenland (CGVS [S.] II, p. 14). Bovenstaande vaststellingen laten het vermoeden reizen dat jullie moedwillig jullie Griekse identiteitsdocumenten achterhouden omdat hier mogelijk informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen is met jullie relaas (bv. Eerdere verblijven in het buitenland, jullie effectieve vertrekdatum uit Griekenland).

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van u en uw echtgenoot dat jullie als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland na het verlaten van de opvang van Chalkida in november 2020 dakloos werden en in moeilijke levensomstandigheden terechtkwamen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering na november 2020 dakloos te zijn geweest in Griekenland, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u en uw echtgenoot geschetste problemen in Griekenland met een persoon genaamd [A.M.]. Immers u situeerde de incidenten met deze persoon tussen

januari 2021 en enkele dagen voor uw vertrek in november 2021 wanneer jullie dakloos waren en op straat leefden (CGVS I, p. 7-8 / CGVS II, p. 10-13).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

De tweede bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Adi Keyih, Ethiopië en heeft u de Eritrese nationaliteit. U bent een etnische Saho en moslim. In 2009 verliet u illegaal Eritrea en ging u naar Soedan waar u na twee maanden door mensensmokkelaars ontvoerd werd naar de Sinai (Egypte) waar u vier maanden werd vastgehouden. In 2010 ging u naar Israël waar u in 2011 huwde met een Eritrees staatsburger [J.A.]. Jullie kregen twee kinderen. In 2017 werd u door Israël terug naar Eritrea gestuurd. In 2018 verliet u opnieuw illegaal Eritrea en reisde u naar Soedan. In april 2018 reisde u verder naar Turkije om na een maand verder te reizen naar Griekenland. In mei 2018 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef in het opvangcentrum van Moria, Lesbos waar er geen voedsel of onderdak was, uw rechten niet werden gerespecteerd en u geen zakgeld kreeg. In december 2018 werd u in Griekenland erkend als vluchteling. U kreeg een blauwe stempel op uw tijdelijke documenten waarmee u binnen Griekenland kon reizen. U had recht op documenten, maar u kon deze pas aanvragen nadat u uw beslissing op papier zou ontvangen. In januari 2019 leerde u in het opvangcentrum [Z.A.E.] (O.V. [...]) kennen. Na twee of drie maanden begonnen jullie een relatie en op 18 december 2019 huwden jullie wettelijk voor de gemeente van Mytilini, Lesbos. Tot september 2020 verbleef u in Moria waarna u en uw echtgenote werden overgebracht naar een opvangcentrum in Chalkida. In november 2020 ontving u een brief dat u het opvangcentrum diende te verlaten. U kon met deze brief ook een verblijfsvergunning en een paspoort aanvragen. Er werd door een medewerker van het opvangcentrum voor u en uw echtgenote een afspraak gemaakt om deze documenten aan te vragen bij het politiekantoor van Aladapol. Bij uw aanvraag werd u meegedeeld dat u zich na twee maanden moest melden bij een ander kantoor om deze documenten op te halen. Er werd u door een medewerker van het opvangcentrum ook geadviseerd om u te richten tot het regeringsbureau dat verantwoordelijk was voor het geven van onderdak, voedsel en of financiële steun en of het IOM. Jullie vroegen bij beiden onderdak en voedsel, maar hier werd jullie gezegd dat u een identiteitskaart en een paspoort nodig had. Jullie werden dakloos en sliepen in een park op Plateia Amerikis (Amerika plein, Athene). Jullie kregen hier voedsel van mensen die dit kwamen brengen. In januari 2021, wanneer jullie sliepen in het park, werd u wakker en zag u een man, vergezeld van drie andere mannen, met uw echtgenote praten. Het ging om [A.M.], een man met wie uw echtgenote problemen had gekend in Soedan. U ging er naartoe en u zei dat u haar man was. Hierop viel hij u aan, sloeg hij u op uw neus en begon u te bloeden. Andere vluchtelingen belden de politie van Plateia Amerikis, maar zij kregen geen antwoord. U noch uw echtgenote gingen naar de politie omdat het incident niet uit de hand was gelopen. Drie weken later, eind januari 2021, kwamen deze personen terug en vielen zij uw echtgenote aan. Uw echtgenote was aan het bloeden – zij was op dat moment zwanger – waarop jullie naar de politie van Plateia Amerikis gingen omdat zij niet reageerden op jullie telefoontje. De politie zei dat jullie naar het ziekenhuis dienden te gaan voor verzorging en een medisch attest. Jullie gingen naar het ziekenhuis waar uw echtgenote verzorgd werd – zij had een miskraam – en na vierentwintig uur mocht zij het ziekenhuis verlaten. Jullie keerden terug naar de politie en dienden een klacht in. Een week later, begin februari 2021, keerden [A.] en zijn vrienden opnieuw terug waarbij [A.] bedreigingen uitte. Jullie gingen opnieuw naar de politie waar jullie werd gezegd dat als jullie [A.] vonden, jullie hem naar het politiebureau dienden te brengen. Jullie besloten dan maar om de buurt van Plateia Amerikis te verlaten en naar de buurt van Pangrati (Athene) te gaan. Jullie hadden gehoord van anderen dat hier een kerk was waar jullie in de tuin konden slapen. In februari of maart 2021 vroeg u een sociale zekerheidsnummer of AMKA aan zodat u toegang zou hebben tot de Griekse gezondheidszorg indien u ziek zou worden. U hoorde hierover van andere vluchtelingen. U gaf hiervoor het adres van het opvangcentrum in Moria op. Deze was geldig voor drie maanden, maar u verlengde deze niet omdat u maar één keer het adres van het opvangcentrum mocht gebruiken. In mei 2021 verkreeg u uw verblijfsvergunning en paspoort. U ging opnieuw naar de Griekse autoriteiten en het IOM om hulp te vragen, maar daar werd u gezegd dat u een huurovereenkomst nodig had zodat zij uw huur konden betalen. De Griekse autoriteiten zouden dan ook voor voedsel betalen. In juni en juli 2021 ging u naar drie of vier werkkantoren om een job te

vinden, maar daar werd u gezegd dat u een huurovereenkomst nodig had alvorens u werk kon zoeken. In september 2021 kwamen twee vrienden van [A.] u opzoeken in Pangriti waarbij ze u vroegen of u uw echtgenote reeds verlaten had en u werd opnieuw door hen bedreigd. Jullie gingen naar de politie in Pangrati, maar jullie werden hier buiten gegooid. Een week later kwamen deze personen opnieuw terug en werd u door hen geslagen. Anderen kwamen hierbij tussen om het gevecht te stoppen. Jullie gingen niet meer naar de politie omdat jullie hopeloos waren. Na dit incident verhuisden jullie naar de buurt Omonia (Athene). Eind 2021 werden jullie hier opnieuw aangevallen door [A.] en zijn vrienden. Jullie besloten om te vertrekken. Uw echtgenote verliet Griekenland eerst en in maart 2022 vertrok u eveneens. Andere dakloze vluchtelingen hadden geld voor u verzameld zodat u een vliegticket kon kopen. Wanneer u aankwam in België, sliep u in een park in Brussel waarbij uw documenten verloor. U gaf dit verlies van uw documenten niet aan omdat u niet terug wilt naar Griekenland. Op 16 maart 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal (Verklaring DVZ vraag 22 / CGVS I, p. 5), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote [Z.A.E.] (O.V. [...]) in haar verzoek. Haar verzoek werd evenwel niet-ontvankelijk verklaard en luidt als volgt: [...]"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 en volgende van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekende partijen beginnen met een theoretische uiteenzetting over de overeenstemming van artikel 57/6, lid 3 van de Vreemdelingenwet met het Europees recht en verwijzen in het kader hiervan naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.3. Vervolgens gaan zij in op hun situatie in Griekenland. Zij stellen dat zij niet kunnen terugkeren zonder dat hun rechten onder artikel 3 van het EVRM geschonden worden en dat er niet getwijfeld kan worden aan hun kwetsbaarheid aangezien de eerste verzoekende partij zwanger is.

Vervolgens verwijzen zij kort naar de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Griekenland omdat deze situatie bijdraagt aan de oorzaak waarom het voor tweede verzoekende partij onmogelijk is om naar Griekenland terug te keren. Verder gaan zij in op de algemene informatie omtrent de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Ze verwijzen daarbij naar verschillende algemene rapporten en naar voorgaande arresten van de Raad. Ze herhalen hun reeds afgelegde

verklaringen waarbij zij stellen dat ze in zeer barre omstandigheden leefden, eerst in Moria en vervolgens in een centrum in Chalkida, dat ze reeds na twee maanden dienden te verlaten waarna zij op straat terechtkwamen. Zij contacteerden verschillende Griekse en internationale organisaties om hun rechten te doen gelden, echter was het voor hen onmogelijk om uit deze penibele situatie te geraken en zij hadden geen andere keuze dan op straat te leven. Verzoekende partijen stellen vast dat er door de commissaris-generaal geen geloof gehecht wordt aan hun consistente en gedetailleerde verklaringen omdat het Facebook-account van eerste verzoekende partij gevonden werd. Zij deden sinds het ontvangen van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing hun uiterste best om documenten uit Griekenland terug te vinden en konden zo foto's bekomen van hun Griekse identiteitskaarten. Deze blijken beide vervallen te zijn. Het hernieuwen van deze documenten kan maanden in beslag nemen waardoor zij vrezen opnieuw op straat terecht te komen. Bovendien verwachten zij een kindje in april 2023 waardoor zij ook voor het leven van hun ongeborn kind vrezen. Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de omstandigheden van hun verblijf in Griekenland. Zij stellen dat zij geen eigen gsm meer hadden en dat zij slechts af en toe de gsm van andere Eritreeërs konden gebruiken, dat zij af en toe het geluk hadden een douche te kunnen nemen of de nacht te kunnen doorbrengen in hun huizen en dat zij ook de make-up en haren van eerste verzoekende partij verzorgden. Dit zijn de momenten waarop eerste verzoekende partij foto's nam en op Facebook postte. Met betrekking tot de reis van eerste verzoekende partij naar Mykonos verklaren de verzoekende partijen in het verzoekschrift dat dit geen vakantie betrof, maar een reis om werk te vinden tijdens de zomermaanden. Zij kon officieel in een hotel starten met werken, maar aangezien zij niet over een werkvergunning beschikte, kon zij niet aangenomen worden. Zij geeft toe dat zij op Facebook de waarheid beter deed uitschijnen dan deze in werkelijkheid was.

Ten slotte stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij begreep dat A. haar steeds kon terugvinden omdat zij foto's publiceerde waarbij zij haar locatie vermeldde. Zij bevond zich aldus nog steeds in Griekenland, echter schreef zij bij haar foto's dat zij in Malta was om A. te misleiden.

2.4. Verzoekende partijen vragen in hoofddorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen het statuut van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen zij hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.5. Aan het verzoekschrift voegen de verzoekende partijen volgende stukken toe:

- De bestreden beslissingen;
- Documenten *pro deo*;
- AIDA, "*Country Report Greece, 2021 update*", mei 2022;
- RvV arrest nr. 272 124 van 29 april 2022;
- Brief Schengenstaten aan Europese Commissie: behandeling in strijd met EU-Handvest van personen met internationale bescherming in Griekenland verhindert terugsturen secundaire migranten;
- Refugee Support Aegean (RSA), "*Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights*", maart 2022;
- De Griekse verblijfskaarten;
- Medisch attest van 6 september 2022.

2.6. Doorheen hun verzoekschrift verwijzen de verzoekende partijen naar en geven zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten:

- Council of Europe, "*Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatović following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018*", 6 november 2018;
- Pro Asyl and Refugee Support Aegean, "*Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights*", maart 2021;
- InfoMigrants, "*German court rules that refugees cannot be deported to Greece*", 28 januari 2021;
- AIDA, "*Country Report: Greece, 2020 Update*", 2021;
- ECRE, "*Greece: Unknown NGO to Receive Substantial EU Funds, Government Admits Lead Contamination in Moria 2.0, German Court Suspends Returns*", 29 januari 2021;
- ECRE, "*Greece: Deaths and Push-backs Continue, Racist Attack on Hosting Centre for Unaccompanied Children, Camp Conditions Deteriorating*", 8 januari 2021;
- USDOS, "*Country Report on Human Rights Practices: Greece*", 30 maart 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 14 maart 2024 maakt de verwerende partij als antwoord op de beschikking van 11 maart 2024 een nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- AIDA, "*Country Report: Greece. Update 2022*", 8 juni 2023;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", juni 2022;

- RSA/ PRO ASYL, *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"*, maart 2023.

3.2. Op 17 maart 2024 maken de verzoekende partijen als antwoord op de beschikking van 11 maart 2024 een nota over waarin zij verwijzen naar volgende rapporten en er de weblinks van vermelden:

- AIDA, *"Country Report: Greece. Update 2022"*, 8 juni 2023;

- RSA/ PRO ASYL, *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"*, maart 2023;

- OSAR, *"La Grèce en tant que « Etat tiers sûr »"*, 11 augustus 2023.

Zij voegen ook volgende stukken toe aan de aanvullende nota:

- Foto's van verzoekster en hun baby, E.Z.A.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

4.3.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partijen beiden internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verkregen, namelijk Griekenland. R.I.S. ontving de vluchtelingenstatus op 12 maart 2019. Z.A.E. ontving ook de vluchtelingenstatus op 20 augustus 2019 (administratief dossier, mappen 8 en 8b, EURODAC MARKED HIT). De verzoekende partijen werden beiden ook in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. Deze waren respectievelijk geldig tot 21 maart 2022 en 1 september 2022.

De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zouden beschikken. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4.3.3.1. De verzoekende partijen stellen echter dat ze niet kunnen terugkeren naar Griekenland aangezien zij daar in zeer barre omstandigheden leefden en een terugkeer een schending van hun rechten volgens artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Zij ondernamen in Griekenland alle stappen waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze genomen worden; zij zochten hulp bij verschillende organisaties en probeerden werk en huisvesting te vinden. Bovendien is Z.A.E. ondertussen bevallen van een kindje wat een extra kwetsbaarheid met zich meebrengt.

De Raad onderzoekt de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland op basis van de meest recente informatie waarover hij in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk:

- het "Country Report: Greece. Update 2022" van AIDA/ECRE van 8 juni 2023;
- het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;

- het rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023;
- het rapport *“La Grèce en tant que “Etat tiers sûr”* van Organisation Suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) van 11 augustus 2023.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de door de partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 5-6). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET *in principe* worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigden van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigden zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden:

“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”

(“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32)

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigten van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 23-25 en rapport *“La Grèce en tant que ‘Etat tiers sûr’”* van OSAR van 11 augustus 2023, p. 7-8).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was eind mei 2023. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigten om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigten, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigten in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen.

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigten van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigten die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigten die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigten van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Uit de door verzoekende partij toegevoegde informatie blijkt bovendien dat personen eerst een paspoort moeten bekomen om zich te kunnen inschrijven bij het socialezekerheidsfonds, wat vereist is om legaal te kunnen werken, omdat het socialezekerheidsfonds de ADET-verblijfsvergunning niet als voldoende identiteitsbewijs erkent om een socialezekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Er zijn nauwelijks openbare taalcursussen of programma's voor arbeidsmarktintegratie, en er is geen procedure voor de erkenning van buitenlandse diploma's en kwalificaties in Griekenland. Personen die internationale bescherming genieten hebben aanzienlijk minder kans op het vinden

van een baan dan Griekse burgers (rapport *“La Grèce en tant que “Etat tiers sûr”* van OSAR van 11 augustus 2023, p. 8). Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Ook als steunprogramma's worden voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat de door deze programma's voorziene acties in de praktijk niet worden uitgevoerd (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Ten slotte blijkt uit de door de partijen verstrekte informatie dat begunstigden van internationale bescherming hindernissen ondervinden bij de afgifte van het fiscaal registratienummer (AFM) en dat dit hun toegang tot de arbeidsmarkt en hun registratie bij het werkloosheidsbureau in de weg staat (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). De afgifte van een AFM kent aanzienlijke vertragingen. De procedure voor de bevoegde fiscale bureaus om de persoonsgegevens van vluchtelingen via de asiendienst na te gaan duurt ongeveer twee maanden. Bovendien is wie zich wil inschrijven bij een belastingkantoor met het oog op het verkrijgen van het AFM verplicht om zijn verblijfsadres te certifiëren door middel van een attest van een opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een kopie van een huurcontract op zijn naam. Begunstigden die geen verblijfsvergunning hebben en/of dakloos zijn, kunnen dus geen AFM verkrijgen.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 249). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor de begunstigden van een internationale beschermingsstatus om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 19-22).

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven (rapport *“La Grèce en tant que “Etat tiers sûr”* van OSAR van 11 augustus 2023, p. 9). In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer

(AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen (rapport "*La Grèce en tant que 'Etat tiers sûr'*" van OSAR van 11 augustus 2023, p. 10).

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigten de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontzegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

De informatie waarover de Raad beschikt, wijst ook op talrijke tekortkomingen in de therapeutische ondersteuning van mensen met psychische problemen (rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 27 en (rapport "*La Grèce en tant que 'Etat tiers sûr'*" van OSAR van 11 augustus 2023, p. 10). Slachtoffers van foltering of geweld hebben door lacunes in zowel de identificatie- en certificeringsprocedure als in de zorgdiensten geen toegang tot adequate medische en psychologische zorg en revalidatie. Het enige programma dat aan slachtoffers van foltering een alomvattend pakket van multidisciplinaire zorg biedt en dat beheerd werd door Artsen Zonder Grenzen, werd in december 2021 beëindigd.

In deze zaak acht de Raad het passend dat ook de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus wier ADET is vervallen wordt benadrukt.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigten die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigten. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden ("*Country Report: Greece. Update 2022*" van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 222-225). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigten die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigten die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigten in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asieldienst wanneer ze geen documenten hebben. Er blijkt ook dat zij bij een terugkeer naar Griekenland voornamelijk in de regio Attica terechtkomen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 5). De in deze regio aanwezige obstakels kunnen de teruggekeerde begunstigden dus treffen op het vlak van de toegang tot sociale bescherming, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigden informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkendiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Op dezelfde manier blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat *“als gevolg van de substantiële achterstand van dossiers bij de Directie Vreemdelingenpolitie van Attica begunstigden van internationale bescherming die bij hun terugkeer naar Griekenland niet over een geldige ADET beschikken het risico lopen om geconfronteerd te worden met bijzonder lange wachttijden voor het verkrijgen en vernieuwen van hun ADET, zonder dewelke zij geen toegang hebben tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt”* (zie het rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, geciteerd in het *“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 223, vrije vertaling).

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigden van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigden die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 223: *“In afwachting van de afgifte van een nieuwe verblijfsvergunning krijgen begunstigden van internationale bescherming een attest van aanvraag (...) dat in 2022 zes maanden geldig is. Voor de afgifte van dit attest moet de aanvraag tot vernieuwing zijn geüpload naar het elektronische systeem “ALKYONI” (...). Volgens waarnemingen van de Griekse Raad voor Vluchtelingen (hierna “GCR”) kan de Asieleenheid voor Begunstigden van Internationale Bescherming de aanvraag uploaden tot vier maanden na de eerste indiening van de aanvraag tot vernieuwing. In de praktijk worden begunstigden van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die in het bezit zijn van dit attest geconfronteerd met hindernissen bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt terwijl ze wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Voor zover de GCR weet, zijn publieke diensten zoals de Organisatie voor Arbeidsvoorziening (OAED) terughoudend om dit attest van aanvraag (...) te aanvaarden omdat het document geen foto of watermerk bevat of enige andere relevante wettelijke maatregel die de aanvaarding van het document mogelijk maakt. Het attest kent aan begunstigden minder rechten toe (bijvoorbeeld het recht op toegang tot de arbeidsmarkt, sociale zekerheid, openbare gezondheidszorg, enz.) dan het attest van artikel 8 L.4251/2014 dat wordt toegekend aan immigranten. In feite zijn de begunstigden van internationale bescherming met deze attesten enkel beschermd tegen detentie en hebben ze tijdens de vernieuwing van hun verblijfsvergunning tot geen enkel recht toegang. De GCR heeft verschillende klachten ingediend bij de Griekse Ombudsman met betrekking tot de bovengenoemde tekortkomingen, maar er zijn slechts enkele beslissingen genomen”*, vrije vertaling).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 223-225; rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 6-12).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigden van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale

bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie terechtkomen. Als begunstigten een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgde gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Sinds 2019 worden echter weinig beslissingen over hernieuwing genomen. Er liggen verschillende redenen aan de basis van deze achterstand. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal begunstigten van internationale bescherming gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten. In januari 2020 verzond het Griekse middenveld een klachtenbrief naar de bevoegde instanties, maar de problematiek werd nog niet opgelost. Later op het jaar 2020 werd een wet voorzien waar het onderzoek en hernieuwing van verblijfsvergunning voor begunstigten van internationale bescherming onder de oude procedure, nu worden behandeld door het bevoegde en gewoontelijke directoraat. Niettemin heeft deze wet het probleem van achterstand in het uitreiken van verblijfsvergunningen niet opgelost, noch het gegeven dat het attest dat worden gegeven in afwachting van de hernieuwing van de verblijfsvergunning, *de facto* wettelijk ongeldig is.

("For those granted international protection under the "old procedure" prescribed by Presidential Decree 114/2010, the renewal procedure is conducted by the Aliens Police Directorate (Διεύθυνση Αλλοδαπών). Within the framework of this procedure, the drafting of a legal document for the renewal application is required. Based on available Country of Origin Information (COI), the application must demonstrate that reasons of persecution still exist. The decision used to be issued after a period of more than a year. In 2022, 651 applications for renewal were submitted before the Aliens Police Directorate. Out of those, 419 were positive, 57 were rejected and 175 are still pending.1138 The delay in the renewal procedure is caused due to the delay by Courts to provide data for potential ongoing criminal proceedings against beneficiaries and by the size of the administrative files of beneficiaries and the fact the files are available only in hard copy and not digitally. Due to these delays, a large number of beneficiaries of international protection, for over a year, have no access to the labour market, social security, social welfare and sometimes healthcare, thus facing destitution and homelessness. The certificate of application (βεβαίωση κατάθεσης αίτησης ανανέωσης άδειας διαμονής) provided by the Aliens Directorate, similarly to the certificate of application provided by the Asylum Service, lacks a photo or a watermark and any relevant legal provisions allowing the document to be accepted by other Greek Public Authorities. Moreover, this certificate has no expiration date. In January 2020, GCR and other organisations sent a letter of complaint to the Secretary General of the Ministry of Citizen Protection, however the issue has yet to be resolved by the time of writing. The adoption of Law no. 4703/2020 (Government Gazette A 131/10.7.2020) provided for the transfer of the relevant competences to the General Secretariat of Public Order of the Ministry of Citizen Protection. The examination, renewal, and service of residence permits for the beneficiaries of international protection of the so called "old procedure" are now handled by the competent Directorate. However, the adoption of this law has not solved the problem either with the delay of residence permits of beneficiaries of international protection or with the practically legally invalid certificate of submission of an application for renewal of a residence permit.")

(vrije vertaling: "Voor wie internationale bescherming bekwam op grond van de "oude procedure", voorgeschreven door presidentieel decreet 114/2010, wordt de verlengingsprocedure uitgevoerd door het directoraat Vreemdelingenpolitie (Διεύθυνση Αλλοδαπών). In het kader van deze procedure is het opstellen

van een juridisch document voor de verlengingsaanvraag vereist. Op basis van de beschikbare informatie over landen van herkomst (COI) moet de aanvraag aantonen dat er nog steeds redenen voor vervolging bestaan. Vroeger werd het besluit na meer dan een jaar afgegeven. In 2022 werden bij de Directie Vreemdelingenpolitie 651 verlengingsaanvragen ingediend. Daarvan waren er 419 positief, werden er 57 afgewezen en zijn er nog 175 in behandeling.¹¹³⁸ De vertraging in de verlengingsprocedure wordt veroorzaakt door de vertraging bij de rechtbanken bij het verstrekken van gegevens over mogelijk lopende strafrechtelijke procedures tegen begunstigden en door de omvang van de administratieve dossiers van begunstigden en het feit dat deze bestanden enkel op papier en niet digitaal beschikbaar zijn. Als gevolg van deze vertragingen heeft een groot aantal begunstigden van internationale bescherming al meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, de sociale zekerheid, de sociale voorzieningen en soms de gezondheidszorg, en dus te maken met armoede en dakloosheid. Het certificaat van aanvraag (βεβαίωση κατάθεσης αίτησης ανανέωσης άδειας διαμονής), afgegeven door de Directie Vreemdelingen, evenals het certificaat van aanvraag, afgegeven door de Asieldienst, ontbreken een foto of een watermerk en alle relevante wettelijke bepalingen die maken dat het document door andere Griekse overheidsinstanties kan worden geaccepteerd. Bovendien heeft dit certificaat geen vervaldatum. In januari 2020 stuurden de GCR en andere organisaties een klachtenbrief naar de secretaris-generaal van het ministerie van Burgerbescherming, maar op het moment van dit schrijven is de kwestie nog niet opgelost. De goedkeuring van wet nr. 4703/2020 (Government Gazette A 131/10.7.2020) voorzag in de overdracht van de relevante bevoegdheden aan het Secretariaat-Generaal van Openbare Orde van het Ministerie van Burgerbescherming. Het onderzoek, de verlenging en de betekening van verblijfsvergunningen voor begunstigden van internationale bescherming volgens de zogenaamde "oude procedure" worden nu afgehandeld door het bevoegde directoraat. Deze wet heeft de problemen wat betreft de vertraging van de verblijfsvergunningen van begunstigden van internationale bescherming en wat betreft het vrijwel juridisch ongeldige certificaat van indiening van een aanvraag tot verlenging van een verblijfsvergunning echter niet opgelost.") (AIDA, "Country report: Greece", juni 2023, p. 224-225)

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden (rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 12). Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van artikel 29 van de richtlijn 2011/95/EU (rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 3, 19 en 20).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Volgens sommige bronnen vormt indirecte discriminatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus met betrekking tot de toegang tot sociale uitkeringen een structurele tekortkoming

(rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 20). Dit werd dan ook recent benadrukt in het document INFR(2022)2044, waarmee de Europese Commissie de inbreukprocedure tegen Griekenland inleidde wegens de onjuiste omzetting van artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU. Deze *de facto*-uitsluiting van begunstigten van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Uit deze informatie blijkt echter niet of de Griekse autoriteiten de brief van de Europese Commissie hebben beantwoord, noch wat de strekking van hun antwoord zou zijn.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigten van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigten binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel “*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling*” (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Wat hun individuele situatie betreft, blijkt in de huidige stand van zaken dat verzoekende partijen niet langer in het bezit zijn van een geldige Griekse verblijfsvergunning (ADET). Bij hun verzoekschrift brengen zij namelijk twee foto's bij van hun Griekse verblijfskaarten waaruit blijkt dat deze beide vervallen zijn, respectievelijk op 21 maart 2022 en op 1 september 2022 (zie stuk 7 bij het verzoekschrift). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11) en met het gegeven dat verzoekende partijen in Griekenland respectievelijk op 12 maart 2019 en op 20 augustus 2022 de vluchtelingenstatus hebben verworven (administratief dossier, mappen 8 en 8b, EURODAC MARKED HIT).

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, is het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting.

Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoekende partijen geen specifieke elementen aanbrengen waaruit in hun hoofdte een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

In navolging van verwerende partij, stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie niet heeft gedefinieerd welke elementen een *“bijzondere kwetsbaarheid”* vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *“vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verre gaande materiële deprivatie”*.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de *“Algemene bepalingen”* in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, als volgt luidt:

“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord *“zoals”* en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat *“(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”*, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofdte een *“bijzondere kwetsbaarheid”* aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In voorliggend geval, dient vastgesteld te worden dat verzoekende partijen op heden beide ouders zijn van een minderjarig kind. Bij hun aanvullende nota van 17 maart 2024 leggen zij foto's neer waarop de eerste verzoekende partij te zien is met hun kindje en zij verklaren ter terechtzitting dat de eerste verzoekende partij ondertussen opnieuw zwanger zou zijn. Er bestaat bovendien onduidelijkheid over of de verzoekende partijen in Griekenland over een sociaal netwerk en eventuele financiële ondersteuning beschikken. Op basis van voorgaande elementen kan niet uitgesloten worden dat verzoekende partijen zich in een kwetsbare situatie bevinden. Een onderzoek hiernaar is dan ook wenselijk.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele en nieuwe landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is verslechterd en erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) het gegeven dat de Griekse verblijfsvergunningen van verzoekende partijen zijn vervallen, (iii) de administratieve obstakels waarmee verzoekende partijen kunnen worden geconfronteerd, zoals de lange wachttijden bij het vernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten en het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en sociale bijstand zonder een geldig verblijfsdocument en (iv) het gegeven dat verzoekende partijen ondertussen beiden ouders zijn van een minderjarig kind en dat de eerste verzoekende partij opnieuw zwanger is en (v) het gegeven dat in deze stand van zaken niet op afdoende wijze kan blijken dat verzoekende partijen, die Griekenland respectievelijk sinds november 2021 en maart

2022 hebben verlaten, actueel beschikken over middelen, een netwerk of andere ondersteuning die hen in staat kunnen stellen om, in geval van terugkeer naar Griekenland, de mogelijk lange periode voor de verlenging van hun verblijfsvergunningen te overbruggen, – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoekende partijen, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, kunnen terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS